

GEMMA SARDÀ

LA VEU DEL CYRANO

Empúries

narrativa

Gemma Sardà

La veu
del Cyrano

Editorial Empúries

Barcelona

Primera edició: octubre del 2016

© Gemma Sardà, 2016

Aquesta obra va quedar finalista en la convocatòria
del 35è Premi de Novel·la Curta Josep M. Casero.

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Editorial Empúries
Av. Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Víctor Igual
Impressió: Liberduplex
DIPÒSIT LEGAL: B. 14.884-2016
ISBN: 978-84-16367-72-6

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions
establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de
Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar
o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats

LOLA

Aquest vespre s'estrena el Cyrano i no hi vull anar. No tinc cap excusa per no anar-hi i no sé on ficar-me perquè no m'atabalin. La sogra ja ha trucat aquest matí ben d'hora, que jo encara dormia, i ha deixat un missatge al contestador: Lola, nena, a quina hora quedem? I no em diguis que no véns, això ni de broma. Que ja et veig venir, que et voldràs tancar a casa, però avui no, va, que ara ja havies començat a sortir. I en Quim no ens perdonarà que no hi anem. Us passo a buscar i hi anem totes tres juntes. Ja ho sé que plorarem... com tres toies, i què vols? La Nora serà la que aguantarà més bé el tipus, com sempre: és jove i no té gota de seny. Lola, maca, va, ja penjo, un petó.

En Quim no m'ha de perdonar res. Si no hi és, què hi ha de dir si hi vaig o no hi vaig? Però la Quimeta parla com si el tingués ben bé al davant, com si no hagués passat res. Què m'hauria de perdonar, en Quim? Que no me'l creia? Jo no me'l creia, d'acord, però ell no en sabia res. No, no l'hi vaig dir mai.

Després de la Quimeta, la que em donarà la tabarra serà la nena. La Nora s'ha llevat d'hora i ha

marxat sense esmorzar. Sempre té tràfecs i no sé mai on para. Però no trigarà a tornar. Així que noti que li falta la respiració, tornarà a buscar el mòbil. Se l'ha deixat al moble del rebedor; ha agafat les claus de la bici i s'ha descuidat el telèfon i les ulleres de sol. La Nora m'insistirà que hem d'anar a l'estrena aquest vespre i no tinc cap excusa per no anar-hi.

Sóc jo que no li perdono que m'hagi deixat penjada. Que hagi d'anar a veure un absurd Cyrano que havia de fer ell. El Cyrano d'en Quim Pruna! Estava tot a punt, els assajos anaven a l'hora, la música, les banderoles amb la seva foto penjaven per tota la ciutat. Feia un somriure murri. De cop i volta, tot a prendre vent. No vull veure com et substitueixen. Com un altre, ni que sigui en Damià de tota la vida, fa de tu. Ningú no pot fer de tu.

Em prenc el cafè amb llet que no ha volgut la Nora, però no tinc gana, no hi suco res. Serà un dia llarg. El pip d'un missatge al mòbil de la Nora em treu de l'espiral i una espurna de curiositat fa que m'aixequi a mirar qui és. Un watsapp de l'Uri. Diu que és al metro. La Nora tot el dia va amb els auriculars posats escoltant la música del telèfon. Hi ha una pila de cançons i pel títol no en conec cap. Pel nom del grup tampoc; això ja és més greu. Ah, sí, mira La Troba. Aquesta deu ser la del clavell morenet. Al final hi ha una icona diferent. Una gravació feta amb el mòbil.

No, no em veig amb cor d'anar, com si res, a veure un Cyrano que no serà en Quim. Havia de ser el paper de la seva vida. La veritat és que ja n'ha fet uns

quants, de papers de la seva vida, però s'ha de reconèixer que un Cyrano sempre és un Cyrano.

Però què collons vol dir Cyrano? Què collons és aquesta gravació? Perdoneu, us deixo un moment. Què redimonis hi té gravat aquí?

NORA

Aquest vespre s'estrena el Cyrano i ja he triat el modellet que em posaré. La faldilla de les butxaques grosses, amb la samarreta negra de màniga curta i la blanca de tirants a sobre. Les avarques de la flor. I l'imprescindible palet de fusta per recollir-me els cabells. La mare diu que no hi vol anar. És un no a tot. Es passarà el dia torturant-se que si sí que si no, però al final vindrà. Ha de venir. És el Cyrano d'en Quim. D'acord, en Quim no hi és i el seu paper el farà en Damià, però continua sent el Cyrano d'en Quim.

En Quim Pruna és mon pare, però ja el coneixeu, oi? Tothom el coneix. Del teatre, de la tele i sobretot per la veu. Tothom el troba a faltar. Jo més. Però em sembla que abans d'explicar-vos com anirà l'estrena, si hi vindrà la mare o si hi acabaré anant tota sola de bracet amb l'àvia, hauria de tirar una mica enrere perquè us feu una idea de com ha anat tot aquest mes que fa que en Quim no hi és. Han passat moltes coses. En un mes m'han passat les dues coses més importants de la meua vida. Una de molt dolenta, la pitjor, i una de bona, que de fet encara ha de passar, però que fa tota la pinta que serà bona o molt bona.

L'obra que estrenen avui, jo ja l'he vista. Hi vam anar amb l'Uri, el meu amic cul-i-merda. Era l'últim assaig que va fer en Quim d'aquesta versió moderna del Cyrano que es van empescar ell i en Damià, el seu col·lega cul-i-merda de tota la vida. Ells en deien versió galàctica. En Quim s'havia deixat grenyes perquè situaven la història en una banda de rock. Estava molt graciós amb els cabells llargs i el gec de cuir, però l'Uri i jo vam trobar que quedava una mica antiquat i que se'ls veia molt disfressats. Feien una fila! Com uns rockers de la prehistòria. Avui els músics van vestits normal, com tothom, no?

LOLA

—Mateu-me. Mateu-me a mi també. Que no us sàpiga greu. Si no me'n sentiré. Però no m'envieu a Austràlia, mateu-me i llestos. Jo plego i menys problemes. Per a vosaltres i per a mi. Ves, que unes vacances i descanses i l'any que ve hi tornes: no, no i no. Mateu-me. Jo ara no puc continuar. Ni puc ni ho vull. És que no podria de cap manera. Si només tinc ganes d'estar-me a casa i deixar passar les hores. I que el cap s'aturi. Que fa no sé quants dies que no dormo. Això no hi ha qui ho aguantí. Jo no ho vull fer i no ho veuré diferent d'aquí uns dies. Si teniu molt bones intencions, i us ho agraeixo, però és que encara us ho agrairé més si ho fem així. Em mateu, per a vosaltres és fàcil. Teniu recursos. Ho feu sovint i amb menys motiu. Per a mi no és cap putada, al contrari. Serà el millor, per a mi i per a vosaltres. Acabaria sent una càrrega. Sense dormir... no tinc ganes de parlar amb ningú, ni de veure ningú. Serà un alliberament. Em mateu i avall, i si a algú li fa pena, se me'n fot. Mireu, així de clar, se me'n fot ben bé.

Els ho vaig deixar anar així, sense més ni més.

Se'm van presentar a casa, sense trucar ni res, l'endemà del funeral. Ells van dir que sí que havien trucat, però si ningú no els va agafar el telèfon, no compta, oi? L'endemà no eren hores de venir. Jo encara no havia aterrat enlloc, però a ells només els preocupa la seva paradeta i volien fer veure que s'interessaven per mi.

—I no és res contra vosaltres, però dels de la productora no me'n parreu. Ells van a la seva, sempre van a la seva. Doncs ara em toca a mi. Com si fes el que vull. Si no sé ni què vull ni què no vull...

—Ahir hi havia tanta gent que no vam poder parlar. Jo amb prou feines et vaig fer un petó, però els altres no s'hi van poder ni acostar —es justificava la directora de la sèrie—. Ens hauria agradat saludar la Nora.

Jo tenia la gola seca del rotllo que els havia etzibat.

—Que és a classe? Avui ja ha anat a classe?

Volia perdre'ls de vista.

—La Nora no hi és. S'ha llevat i se n'ha anat. No sé on és i em sembla que tampoc no n'heu de fer res.

Ahir hi havia molta gent, és veritat, molta gent es volia acomiadar d'en Quim i el tanatori era ple de gom a gom. I ara tenia els voltors asseguts al sofà de casa dient-me que no em posés així, que ells només venien per acompanyar-me, que no tenien intenció de treure el tema. La directora no sabia com arreglar-ho, buscant excuses al sarró de la mala consciència. Si no vols treure el tema, no el treus, però una de les guionistes, la del nas arro-

mangat, el va treure... i tant si el va treure quan em va dir i ara què, Lola? Era un i ara què amb molt mala llet. La tenia ben bé a sobre i m'empudegava amb el seu mal alè. Esclar, amb en Quim mort se'ls havia girat feina i tenien pressa per saber què pensava fer jo.

Eren quatre. La directora de la sèrie, dos guionistes i un productor. Eren quatre i semblava una invasió de quatre-cents. Seien entre el sofà i la taula. Trepitjaven la catifa d'estiu, la de cotó de color cru que de tant en tant fa nusos de colors.

La Nora i jo anem descalces per casa.

Enclotada al mig del sofà, atrapada, vaig dir el que em va semblar que se sol dir:

—Voleu prendre res? Allà hi ha la cuina, vosaltres mateixos.

La dire va anar a fer te. S'ho anaven manegant entre ells. La tetera, les tasses. En va triar un que du espècies, que fa molt bona olor, però ara que comença a fer calor a mi no em ve de gust el te tan calent. Xerraven, s'aixecaven, anaven cap a la cuina, sortien al balcó a mirar què s'hi veu.

Més petjades a la catifa.

La resposta de l'ara què els va quedar claríssima. No em volia fer la interessant, però tampoc no els havia de quedar cap dubte: no pensava continuar a la seva merda de sèrie.

Mateu-me, mateu-me a mi també. Teniu recursos. Ho feu sovint.

—Quan us interessa, bé que ho feu.

Ja m'ho penso, que és una mala passada per a ells,

hauran de refer els guions, no n'hi haurà prou amb quatre ajustos, perquè en Quim era un dels protagonistes i, per acabar-ho d'adobar, ell i jo estàvem en trames diferents. Sí que se'ls girava feina, però a mi em podien deixar estar, al capdavall només hi feia un paperet. Podien tirar perfectament sense la pianista. Però els voltors ho han de tenir tot lligat i s'aboquen allà on hi ha carnassa, fan veure que et volen fer un favor, que ja t'ho rumiaràs amb calma, que entenen el que estàs passant. I què collons han d'entendre? Si ni jo no puc entendre com és que el món s'ha posat de cap per avall en un instant de no res. Tot plegat els fa anar malament i voldrien enllestir-ho de pressa, refer el pla de rodatge, convocar els guionistes per escriure escenes noves. Ja la tenia entravessada, aquella del nassarró arromangat. La tenia clissada, una d'aquelles que parlen per no callar... i la caguen. Doncs hi ha vegades que t'has de mossegar la llengua i callar, que era el que tocava.

No pensava continuar a la sèrie, ni al teatre, ni a l'estudi.

—No siguis beneita, Lola. El doblatge no el deixis. Que no veus que hi ha bufetades per entrar-hi? Mentre t'ho rumies, són unes peles ben bones de guanyar.

La dire que tot ho sap regalava consells.

Després de la comèdia del te i de quin pis més acollidor, tan cèntric, a la plaça dels Àngels, és que és un luxe, i ha millorat molt aquest barri, està sempre tan animat... i mira la Nora que patufa en aquesta foto amb en Quim, on és aquesta platja, que és a

Formentera, això? Que maca aquí, la Nora, i que gran ja... i com se li assembla. Després que ho van haver graponejat tot, diria que sí, diria que vaig aconseguir treure'm de sobre la sèrie i tota aquella colla.